

diari catalana

setmanari nacionalista d'esquerra

Paraules presidencials

“Junt amb la República, tenim l'autonomia. La que volem? No. La que tenim dret? No. La que necessitem? No. Tenim una autonomia arrancada després d'àrdua discussió, però aquesta autonomia representa l'inici de les nostres llibertats.”

“Jo no comprend un home que tingui un sentiment nacionalista si no s'emociona per la llibertat humana.”

Aquests conceptes pronunciats a Ripoll per l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya, En Lluís Companys, deuen formar part de l'antologia de definicions del nostre nacionalisme, d'aquest nostre nacionalisme català i humà que cada dia enfonsa les seves arrels més profundament a l'ànima del nostre poble.

Si a Catalunya no hi hagués aquest canibalisme i aquests odis incivils entre els partits que representen estats d'opinió més o menys preponderant i concreta, les paraules del President haurien d'ésser escampades als quatre vents, amb totes les modalitats de la propagació del pensament humà, per tothom que a Catalunya sent l'amor a la seva Pàtria. Perquè les paraules dogmàtiques en quan a sentiments que no depenen de ningú, sinó que formen part de l'espiritualitat racial d'un poble, són patrimoni de tots els partits que es basen en el respecte a l'essència immutable del mateix.

Les paraules del senyor Companys donen així mateix la tònica del pensament d'Esquerra Republicana: intensificar tant com sigui possible, el sentiment nacionalista del poble català. Per tota aquella gent que dubta del sentit de catalanitat del nostre partit, per tots aquells que volen acaparar el sentiment patriòtic tancant-lo dintre els mesquins límits d'una lluita electoral, per a tots els que neguen l'alt sentit patriòtic dels dirigents del Govern de Catalunya, les paraules al començament transcrites del President deuen ésser repetidament medidades, per tal que no caiguessin mai més en la dubidativa, en la desconexió o en la mentida de negar l'alta catalanitat que impregna el pensament i l'obra de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

La definició del catalanisme del senyor Companys, té, però, un postulat social en el segon paràgraf copiat, quan identifica el sentiment de llibertat col·lectiva pel nostre poble amb la llibertat individual dels catalans. D'aquest punt d'ovir en neix la diferenciació de les dues principals branques del nacionalisme català a l'hora actual: i no solament la diferenciació és a base doctrinal, sinó que repercuteix en l'actuació i manera de governar de la Generalitat de Catalunya. Si al cap del govern hi hagués un home que no sentís l'emoció per la llibertat humana,

Un pas enrera

Després de l'investida decisiva i fulminant d'Indaleci Prieto, en contestar, amb dades i amb números les provocacions i falsedats de l'ex-jove, l'ex-mimat *niño bien* i ex-aspirant a dictador, Calvo Sotelo, les dretes espanyoles (barreja impúdica d'un passat tenebrós i corrupte) novament acobardides, davant la temença, amb ribets de verosimilitud, d'una repetició del magnífic aixecament ciutadà del catorze d'abril del trenta-ú, repetició que ara, sense cap mena de dubte, amb l'experiència allisonadora, seria de conseqüències funestíssimes i sagnants per a elles, sembla que han frenat una mica els seus ímpetus destructors, esmortuint la seva ofensiva descarada, contra les essències liberals i democràtiques de la República.

Aquella tonada carriclona i sornaguera que de tan sentir-la ens havíem après gairebé de memòria, tonada que, talment la cançó de l'enfadós, quotidianament entonaven des de la premsa, la tribuna i el púlpit, els chors seràfics dels estúpids faritzeus cavernaris espanyols, han comprès que les estrofes no els hi sortien prou ben afinades i han callat, recomençant els assatjos a porta tancada.

Perquè, no ho era, no, la gran massa d'opinió que segons deien ells en la seva fastigosa cantarella, tenien al seu darrera, la que chorejava les seves paraules i aplaudia entusiasmada les seves actituds que, volguent ésser heroiques devenien

els seus procediments de govern no podrien satisfer les actuals aspiracions de Catalunya, cada dia més endavant en ordre a justes reivindicacions de caràcter social i econòmic. El to essencialment conservador i retrògrad que caracteritza a la Lliga Catalana, fària, si actualment disposés dels òrgans de govern, que el sentiment nacionalista decreixés la seva intensitat, per no trobar-se sincronitzat al sentiment actual d'una llibertat individual humana.

El nacionalisme integral és a base de la llibertat de Catalunya, per alliberar tots els catalans de tots els esclavatges i de totes les submissions: tant si són d'ordre material com moral, tant si són d'indole econòmica o d'indole política. I la frase del senyor Companys ho resumeix d'una manera admirable, precisa i justa. Així es parla al poble.

grotescament ridícoles. Eren tant sols els quatre titelles aplegats a El Escorial, ninotets sense suc ni bruc, que en grinyolar desafinadament i barroerament, movien el gran terrabastall. La massa ciutadana, la força arrolladora de la multitud, sedenta de justícia i de reivindicacions, és la que es mou, vibra i s'exalta quan l'escomesa contundent d'un home d'esperit liberal i avançat posa al descobert, amb tota la cruesa, la malura infecte, la llaga purulent d'aquells, els quals, l'afrós i vil mercadeig d'un home d'història obscura i tortuòria i de conducta denigrant, va donar bel·ligerància, fent-los aparentar una força que ni de lluny ni d'aprop tenen.

Aquest pas enrera o parada en el camí emprès per el cavernisme hispà, ha d'ésser el punt de partida d'una intensa actuació de les esquerres totes, per arribar a la definitiva consecució dels nostres propòsits de reconquerir la República. El fantasma dretista que ha fet desviar uns moments la nostra atenció de l'obra republicana, generosament constructiva, no és res més que això: un fantasma. Fantasma que fa por, sí, perplexos per la sorpresa, ens embabiequem contemplant la seva carcassa; però que si, allunyant tota preocupació burjem una mica endintre, la por devé riulla i el fantasma resulta juguet inofensiu que fa anar a tomballons fins la quitxalla.

Joventut Republicana d'Esquerra

Es convoca a tots els socis a la reunió general extraordinària que tindrà lloc el proper dijous, dia 7 de juny, a les 10 de la vetlla, per a tractar de la següent ordre del dia:

Posició que deu adoptar «Joventut Republicana» davant el confusionisme que representa el fet de que no consti en el seu Reglament, a quin Partit polític milita.

Davant la transcendental importància d'aquesta reunió, puix que representa una reestructuració de la Joventut, us preguem la vostra puntual assistència a la mateixa.

Girona, 1 de juny de 1934.

El Consell Directiu

«Fènix, o l'esperit de la Renaixença»

Aristocraticisme catalanista

En aquesta darrera obra de Joan Estelric —plenit de sòbria estilització, exponent documental i de sòlida cultura; qualitats innegables— entre altres aspectes més o menys elàstics, més o menys verinosos i d'enconfurnat sectarisme, hem trobat uns termes, síntesi i compendi d'unes aspiracions futures, que ens suggereixen aquest forçós comentari.

Estelric demana, pel futur del moviment catalanista —del totalitari ressorgiment, de la nostra terra— uns horitzons nets d'interferències amb els d'«abaix». Una direcció d'alçada, de fortitud i de vigoria, que defugui segons quines conomitàncies i segons quins contactes, que en les seves expressions utilitzades no queden suficientment aclarits.

Coneixent la filiació, l'especial filiació política del seu autor, aquests conceptes prenen un sentit que nosaltres titularíem de lamentable, per una part, i d'irritant, per altra.

Irritant perquè aquest vague epítet dels d'«abaix» o queda excessivament confós o, considerant-lo i interpretant-lo sense recerques, inútils, al millor expressa una idea d'«auto-aristarquia» que en res pot fonamentar-se ni acceptar-se.

En propugnar l'esmentada directriu pel futur de la política catalana hom endevina la intenció de l'autor, afanyós d'arrimar l'aigua al seu molí i de voler considerar altres camins fecundament transitables com si haguessin, forçosament, d'ésser demagògics i xabacans.

Caldria que Estelric ens retallés dins un contorn inequívoc, ens precisés més el seu abrandament per una política —conducció col·lectiva— d'alta valorització. Entre el emprès per la seva condemna, què i qui cal veure-hi?

Hi han hagut homes que, com Ortega i Gasset, preocupats i àdhuc diríem obsessionats pel creixent predominí de la massa —concepte similar, en el millor dels casos, a l'emprat pel Diputat lliguer— han presentat aquesta absorció de valors dins l'atonía vulgar com una de les fallides de l'època, i com una de les malures que cal deurar i extirpar. Però el mateix pensador ha cuitat en la seva obra capdal sobre aquest tema, «La Rebelión de las masas», a precisar que sota aquesta denominació no englobava els sectors proletaris i camperols, sinó aquella llarga sèrie d'individus existents a tots els camps, paràsits d'esforços i de comprensió pròpies, que viuen tran-

quil·lament amb les quatre vulgaritats al dia i que, quan l'obligada mutació comença esfondrar alguns sustentacles vitals, lluny de predisposar-se a un afinament d'energies imposen com a sobirana la seva mentalitat vague, parasitària i estèril.

Ens sembla, senyor Estelric, que a aquestes altures no hi ha dret a fer acrobàcies jugant amb el concepte de valors. Ni per atacar una política determinada, pretendre identificar-la amb una pretesa adulació servil als d'"abaix". Una cosa és això darrer, i altra que la magnífica vitalitat de les capes populars infongui i promogui una orientació adient. Es que anirem a considerar com a "precisions d'alçada" únicament les que es presenten envoltades de focs d'artifici, compatibles amb una saba inepta i exhaurida, i com a posicions menyspreables les que tenen una procedència netament popular, procedència agermanada, al millor, amb les més riques possibilitats de gestació col·lectiva?

Si a algun lloc aquesta apreciació és del tot errònia i categòricament inacceptable, aquest lloc és precisament Catalunya. S'ha valoritzat bé, a casa nostra, el que representa el pagès, l'home de camp, font medullar de la nostra economia, guardador del nostre tresor lingüístic en els segles de relaxament, tipus humà pletòric de fortaleça i de vitalitat?

Es que una línia conductiva de Catalunya que arrel i es nodreixi —no totalment, ni molt menys, però sí intensament— de la fecunditat de la nostra pagesia, que sàpiga assimilar-la entusiàsticament a la nostra vida col·lectiva, mereix algun epítet entre despectiu i insultant?

Valorització, sí, pel futur de Catalunya. La joventut, sobretot, hem d'ésser els primers en demanar-la, en exigir-la. Però una valorització que tingui uns sòlids fonaments on establir-se, i que no sigui, únicament, una apreciació interessada en el que tots coneixem i sabem abastament.

JOSEP M.ª CORREDOR

Igualtat... pels monàrquics

Ha estat denegada l'amnistia als presos pels fets de Castilblanco, i en canvi han estat amnistiats els militars que varen fer assassinar a uns seus subordinats.

Aquesta és la igualtat dels senyors radicals i dels amics de Gil Robles. A uns homes que defensaven uns ideals i lluitaren de cara a la força pública i que tingueren la dissort de matar a semblants seus que s'oposaven als seus desitjos, no els ha arribat l'amnistia. En canvi, han estat posat en llibertat uns senyors que, contra la força pública hi feren oposar uns seus subordinats dels quals en sucumbiren alguns, i que a llurs casos no els vegeren retornar del servei militar com als seus companys, essent molt més criminal el fer matar a d'altres per fins particulars i contra la seva consciència i desitjos, que no els que, exposant la seva pròpia vida, lluitaren a mort.

La força i la justícia de la República a mans dels Lerroux i Gil Robles ha estat posada a mans dels defensors dels drets que el poble va prendre i que ha perdut per sempre el fatídic Alfons XIII. Cal un redreçament per part dels homes esquerrans i republicans de cor, perquè dins una República democràtica i humana la Igualtat arribi enterament per a tothom.

J. PLANIOL

Amb motiu de descobrir una làpida en nom de Francesc Macià, es congregà un aplec d'Esquerra Republicana de Catalunya a Arbúcies

Arbúcies és un poble d'uns 2.200 habitants, però el seu fervent republicanisme és molt més gran, i això ho demostrà plenament en la diada d'ahir, en la que el "Casal Republicà d'Esquerra Catalana" retava homenatge al primer President de Catalunya, amb motiu de la seva vinguda.

De bon matí arribaren a Arbúcies nombroses organitzacions polítiques i sindicals de diversos pobles amb les seves respectives senyeres, entre les que hi figuraven: "Sant Hilari, Ossor, Espinelves, Viladrau, Riells, Cladells i Breda" i altres.

A l'entrada de dita població onejaven un sens fi d'arcs simbòlics amb dedicatòries al nostre benllogut President de la Generalitat de Catalunya, En Lluís Companys.

A les onze i quart del matí arribaren a Arbúcies les primeres autoritats que havien estat invitades a l'acte que es tenia de celebrar, entre ells, el Diputat a Corts i Cap de la minoria d'Esquerra Catalana, En Miquel Santaló, i el Comissari Delegat d'Ordre Públic a Girona, En Lluís Prunés. Poc després, arribava la propagandista d'Esquerra, Na Maria Dolors Bargalló i el Diputat al Parlament Català, En Francesc Arnau, els quals foren rebuts amb fortes ovacions. A les onze i mitja, arribà, enmig d'una ovació indescriptible, el President de Catalunya. Coneixent la nova de què els anunciats Josep Trabat havia de trobar-se a Madrid i Martí Barrera, Conseller del Treball, privat d'assistir als actes anunciats, per afers del seu càrrec, s'ha procedit seguint l'ordre del programa a la grandiosa manifestació en la que s'hi trobaven més de 3.800 persones i entre les quals hi concorregueren totes les entitats organitzades d'Arbúcies i demés representacions de pobles assistents. Seguidament es procedí al descobriment de les làpides que donaren el nom de Francesc Macià al carrer que havia estat de Camprodon.

Al lloc on està instal·lada la placa que dona el nom de Francesc Macià al carrer més important de la població, hi havia una gran gernació que esperava la manifestació i que vitorejà i aplaudí a la seva arribada.

El President de la Generalitat descobrí la làpida mentre l'orquestra executava "Els Segadors" enmig dels aplaudiments del poble.

La presidència s'adreçà a una tribuna que havia estat bastida expressament i començaren els parlaments.

Primerament, l'alcalde senyor Josep Iglésies, donà, en nom del poble, la benvinguda al President de la Generalitat i als seus acompanyants i, seguidament, el diputat senyor Arnau i Cortina féu ús de la paraula.

El senyor Arnau començà dient que la gesta que portava a cap avui el poble d'Arbúcies canviant els noms de diversos carrers posant-n'hi d'homes que s'havien sacrificat per Catalunya i per la República és d'aquelles que queden profundament gravades a la història del poble. Afegí que aquest acte era el resum de tota la jornada i que

el nom de Francesc Macià és el símbol i el guiatge de tots els catalans.

Féu seguidament història de les persecucions i lluites del nostre Mestre i Cabdill i acabà el seu parlament fent un gran elogi de Lluís Companys, el qual —digué— és el continuador de l'obra admirable de Francesc Macià.

En acabar el seu discurs, va ésser llargament aplaudit.

A continuació parlà el cap de la minoria d'Esquerra Republicana al Parlament de la República.

El parlament del senyor Santaló fou escoltat amb una gran atenció. Durant el transcurs d'aquest el senyor Santaló féu un brillant estudi de l'obra de Francesc Macià des que renuncià l'acte de diputat com a protesta dels fets ocorreguts a la redacció del setmanari "Cucut". Parlà de la Solidaritat Catalana i digué que fou la primera vegada que els catalans de diferents ideologies s'uniren amb un ideal comú. Parlà, també, de l'Assemblea de Parlamentaris, i digué que després d'haver-se declarat en rebel·dia, els representants de molts partits polítics, aduic la Lliga Regionalista, el senyor Camb és dirigí ap a Madrid i, en tornar, digué que els seus amics no podien col·laborar en l'obra empresa, perquè no la creien prou justificada.

—Els motius? —preguntà. —Al cap de poques hores acceptava una cartera de ministre.

Renuncià Macià l'acte que havia aconseguit representant dos districtes, no sense haver dit abans en ple Congrés els motius i d'haver tirat en cara els greus que es cometien contra Catalunya.

Seguí narrant episodis interessantíssims de la vida de Macià fins a arribar a la proclamació de la República, portada a cap amb la col·laboració entusiasta de Lluís Companys, i acabà el seu discurs dient que l'Ajuntament d'Arbúcies es podia vantar d'haver col·locat una nova pedra al monument a Francesc Macià que, dia darrera dia, construeix Catalunya.

Quan el senyor Santaló donà per acabat el seu parlament es sentí una ovació eixordadora que durà llarga estona.

Fet el silenci, el senyor Companys es disposa a parlar. Una formidable ovació li ho impedí durant llarga estona. Finalment, a petició seva, cessaren els aplaudiments i visques i començà el seu parlament.

Ciudadans: Es grat de veure com pobles que han estat subjugats durant molt de temps pel caciquisme més vergonyós van poc a poc alliberant-se i referent la seva dignitat ciutadana.

Recordà les seves campanyes en pro dels drets dels rabassaires, i els seus anys de llibertat de poble per a dotar-los de sensibilitat ciutadana. Digué, també, que aquest mateix matí havia portat, com a President de la Generalitat de Catalunya, un ram de flors al monument a Pau Claris, al gran patriota, polític i home d'acció, que, amb tant d'encert i d'energia, sa-

bé conduir els destins de Catalunya. Em plau —afegí— que en un mateix dia pugui homenatjar Claris i Macià, continuador, al cap de tres segles de decadència nacional, de la seva obra.

Fóra una llàstima —afegí— fóra lamentable, que aquests actes fossin només considerats com a un espectacle. No tindrien aleshores ni el més petit valor. Cal que deixin gravada en el més íntim de la nostra ànima un sentiment o un pensament. Cal que en el nostre esperit hi encenguin una idea o hi desvetllin una inquietud. Es per això que és tan gran la responsabilitat dels que parlen en públic.

Macià! Tots vosaltres el recordareu perfectament. Tots segurament l'havíeu vist alguna vegada. Tots recordeu aquell gest elegant, aquella fineza, aquells ulls pels quals traspuava la seva ànima generosa. Fou un exemple de caval·ler i de cabdill. El prototip de l'apostolat.

Esguardant aquesta làpida que està davant nostre, ens retrobem davant d'ell mateix. Ens sembla sentir la presència d'aquell home selecte. Ofeguem, però, en aquests moments, els sentiments geneosos que emplen la nostra ànima i preguntem-nos davant del Mestre: Què hem de fer?

Seguir les seves dotrines i el seu exemple! I, en aquelles hores en les quals la nostra consciència s'encara amb nosaltres mateixos en la seva intimitat, examinem les possibles negligències del nostre patriotisme. Depurem-nos cada dia! Que el demà sigui sempre millor que l'ahir!

Banderes catalanes i republicanes! Exaltem el nostre sentiment nacionalista! Imposem-nos l'imperatiu d'un ideal! Catalunya ha estat gran pels seus escriptors, pels seus lluitadors. Ha passat llargs anys de captiveri. Hem de refer l'esperit d'una pàtria. I pensem que exaltar la racialitat, la nostra característica nacional no representa cap negació, cap limitació ni cap odi, sinó enriquir i fer més viva de sentir la humanitat i la justícia. M'adreço als vells republicans, al vell exèrcit entre el qual he lluitat tants anys. No temeu el sentiment nacionalista. Catalunya és la mare, és l'ahir i el demà i hem de fer-la ben nostra i tan plena de justícia social, que no hi sigui possible la vil explotació de l'home.

Un fort sentiment catalanista i un fort sentiment republicà, no solament no estan en pugna, sinó que es complementen l'un a l'altre. Abans el catalanisme els representaven les dretes. ¿I com podien representar la llibertat del poble si no sentien la llibertat dels homes? Aquestes dues aspiracions són un sol sentiment en nosaltres. No us facin por les banderes que signifiquin independència. La vida dels pobles no pot tenir aturador. Les aspiracions d'una nació no poden tenir límit. Som fills de Catalunya! Sentim-nos catalans de cap a peus i tinguem l'orgull d'ésser-ne! No tenim odi a cap poble. Volem només enriquir d'esperit la nostra terra. Aquesta és la doctrina del Mestre.

Fem de manera que poguem dir: "Pensem om pensaves Tu". I que poguem dir això al peu de la seva tomba. Que rebí ací, i ho vegi des del misteri de l'inconegut, l'homenatge més rendit de les banderes catalanes i republicanes.

(Enmig d'un gran silenci i d'una gran emoció de la immensa multitud, les banderes catalanes i republicanes, així com les de les entitats, s'inclinaren lentament davant la llosa.)

Que sàpiga que seguim les seves creences i que guardem la seva memòria i que, per Catalunya, per la República i per a una major justícia social, estem disposats, si cal, a fer el sacrifici de la nostra pròpia vida.

El discurs del senyor Companys fou interromput diverses vegades per l'emoció de l'auditori que es traduïa en aplaudiments i visques.

A la Casa de la Vila es v'afegí ofrena a les representacions polítiques d'un vermut d'honor amenitzat amb una audició de sardanes a la Plaça de la República.

L'Honorable President de la Generalitat hagué d'absentar-se per haver-se de traslladar a Barcelona, i fou acomiadat amb una gran ovació i salutacions.

En nombre de setanta es celebrà un àpat en el que hi varen prendre part, els representants polítics assistents, l'Ajuntament en Corporació, diverses comissions d'entitats d'Arbúcies i demés pobles.

Acabat l'àpat l'orquestra "La Arbúciense" tocà en el Saló-café del Casal un gran concert.

A dos quarts de quatre en punt, es donava començ al míting en la Sala d'espectacles del Casal, davant un nombre de més de 1.500 assistents.

Cuidà d'obrir l'acte l'amic en Remigi Garcia, el qual ho féu amb breus paraules, definint el caràcter d'aquella alta diada, cedint poc després la paraula al Diputat En Francesc Arnau, el qual, d'entre les seves paraules li recollim l'eloqüent paràgraf que diu:

"No cal fer una política de capelleta, sinó una política de tot un poble, no cal fer una política farsant i rastreira, sinó una política alta de bell mirrar, que enlairi agermanats els pobles de Catalunya". (Forts aplaudiments.)

Tot seguit s'aixeca a parlar en Miquel Santaló, al que, entre molts paràgrafs, esmentarem:

"Els pobles de Sant Hilari, Espinelves, Ossor, Viladrau, Arbúcies i altres pobles de la comarca gironina, seria una gran injustícia sinó es recordessin l'emancipació d'una justícia social que se'ls hi ha fet." Parla de Revolució social i la rebel·lia contra un Govern i diu: "Alçarem la senyera en la qual hi figura una espiga, i d'estra, anirem si ens volen arrabassar l'autonomia de Catalunya, a conquistar la dignitat, la llibertat i la justícia social, que aquesta ens ha atorgat. (Ovació.) En aquest saló orquestrat (Ovació) roders, la més antiga senyera, la que s'alçà fa 15 anys, per conquerir llibertat i dignitat, bandera que benvinguda sigui, bandera gloriosa, que avui és

J. Balaguer i Tort
ADVOCAT
Carrer Progrès, 12-1.er 1.ª
GIRONA
Telèfon núm. 153

- CALÇATS -
MALARET
Vendes a l'engròs i detall
RAMBLA LLIBERTAT, 5
GIRONA

ESMOLAMENT DE NAVALLS A LA PERFECCIÓ
Vendes de tota mena d'articles propis per Barberia. - Gavineria fina. - Gran assortit en Perfumeria.
Josep Serra
ARGENTERIA, 10
GIRONA

CAFÈS
Cornellà
S'CREM EMPAQUETATS
TELÈFON, 321
GIRONA

ORQUESTINA
NEW-JAZZ-BABY
PRIMERA CATEGORIA
ORIGINAL I MODERN
REPERTORI-BALLABLES
NACIONALS I
ESTRANGERS
Per a contractes, **CELS FERRER**
C. Sr. Feliu, 19 - GIRONA

una garantia de la vostra llibertat màxima, açada per aquests herois del bosc, apoiats per un petit Guillel Tell, que cap teniu d'oblidar, un home que era de Crous d'Ossor. (Forts aplaudiments que durant llarg espai). Cap roder, carboner, tallador, ha d'oblidar a en Crous d'Ossor. Roder, no deixeu les banderes d'emancipació. Visca l'emancipació del camperol. (Visques i aplaudiments generals). Crous és d'una ànima gran com Macià... En aquests moments les paraules del senyor Santaló queden apagades per una forta ovació que els assistents dediquen al nostre amic Diputat al Parlament Català, En Pere Cerezo, que en aquests moments apareix a l'escenari. Continua el senyor Santaló, dient que no solament s'ha d'aplaudir als que ostenten un càrrec polític, a un home de lletra, sinó a tots, mentre aquests no siguin deslleials. Diu que entre un savi i un honrat, és preferible quedar-se amb l'honrat, perquè el savi ens pot enganyar. Lliga Catalana va néixer amb mala ànima, com molts neixen asmàtics.

Promet no ésser mai deslleial mentre no li manqui la intel·ligència; diu que les portes de casa seva estan obertes per rebre a qui sigui. (Aplaudiments). Cal tenir una unitat de pensament, una unitat de disciplina per als moments de perill que atravesa l'autonomia de Catalunya. Sempre que us parli de fer un nou ideal al programa d'Esquerra, d'obrir una bretxa de catalanisme de més catalanisme d'esquerra, digueu que no és cert, que el que parla ho fa per si mateix i no en nom de Catalunya i dels seus pobles. Parla de la formació d'una comarca de Santa Coloma amb l'ajut de tots els Centres del districte.

Sense cap dictadura i amb eficàcia i energia, sense atropellar la consciència de fulano de tal es pot arribar al límit del nostre ideal. Cal catalanisme pur de llibertat, sense però renunciar a la germanor dels altres pobles d'Ibèria i del món." (Aquestes darreres paraules d'en Santaló foren coronades amb una formidable ovació).

Seguidament s'aixeca a parlar Na Maria Dolors Bargalló.

He vingut, companys i companyes, complint la vostra petició a prendre part a aquest acte. M'agradaria moltíssim que la pròxima vegada que vingússis a Arbúcies hi trobés una secció femenina.

Diu que els homes han de permetre que les dones vagin als redons del Casal, que les que hi vulguin anar per pròpia voluntat les envien a sorgir mitjons o a rentar els plats, permetent que la seva dona visqui del confusioisme. Aquest és el problema d'ordre comú de Catalunya. L'home pot ésser d'esquerra mentre que la vida íntima de la vostra llar és manada per aquella societat corcada de predicadors dels manaments de Crist. (Aplaudiments). Política és més que anar a un Casal, sentar-se a una taula de cafè i criticar a tothom. Es fer més gran i més fort un Casal, obrint les portes de bat a bat per a què hi entrin tots els cercles. Cal fer una disciplina ferma, fent així una dona nova, una dona futura, mare dels vostres fills i orgull de la vostra llar. (Llargos aplaudiments).

Les revolucions que es porten a cap per varis pobles, a voltes fracassen per que no es fa una disciplina ferma, perquè dintre del poble és solament una meitat, perquè l'altra meitat queda sota l'orgull d'aquests homes que no deixen amb el seu egoisme sortir a les seves dones de casa seva. (Aplaudiments).

Deixeu que vingui al vostre Casal; per venir al vostre Casal no deixarà de fer les feines de casa vostra. Guerra significa pels homes una bandera enlaire i un crit abrandat, mentre que per la dona que sent amor de mare, representa la mort del company, tristesa sens fi, fills morts als braços, pre culpa d'un poble envejós que lluita pel capitalisme. Lluitem per destruir enemics sense pensar que darrera l'enemic s'hi troba una era, una esposa, uns fills i una família. Estimeu-se uns amb els altres, no dit des d'una tro-

na, per aquells que no creuen el que diuen, sinó per estimació ajena de sentit humanitari. (Aplaudiments).

A Espanya hi ha molta ignorància, hi ha una 60 per cent de dones analfabetes. Catalanisme, humanisme, generositat i amor pels pobles del món. Cal que ens estimem, segons deia Macià, fent d'apòstol. Cal defensar-nos tots plegats per no perdre les reivindicacions aconseguides, des del 14 d'abril del 1931, quan nosaltres aleshores, amb aquella bona fe no veiem que hi havien llops amagats que ara sorgeixen i ens volen fer predre totes les llibertats.

No permeteu això, homes i dones junts, Catalunya tota hem de plantar-nos davant el camí dels contraris. (Ovació.)

S'aixeca a parlar en Per eCerezo, el nostre benvolgut Diputat al Parlament Català, el qual diu:

Vaig a parlar-vos d'un problema que afecta principalment al poble d'Arbúcies, del problema de cultura. Els ciutadans no han d'oblidar que els amics de l'Ajuntament necessiten del seu ajut. Les escoles noves han d'ésser superiors a les que ns avui hi havia. Pensem que en les generacions passades les esglésies eren els locals més bonics. Cal un edifici que reuneixi la millor casa del poble. Cal un canvi d'ensenyament del d'avui. Contingut d'Humanitat. Els infants han de fer grans caminades, ço que representa un esforç per anar a l'escola. El nen avui a l'escola no ha d'agafar l'ensenyament de privilegi. A durs esforços dels pares pocs eren abans que anaven a una Universitat respecte a fills necessitats. Cal que nens i nenes estiguin a una nova cultura, sense diferenciar els rics dels pobres, sense privilegis de cap mena. Anteriorment combregaven en una religió o en una altra i s'establien dos cementiris, el cementiri religiós i el cementiri civil. Ens feien veure que eren dos homes que no es podien veure en l'hora de la vida i tampoc en l'hora de la mort. (Aplaudiments.) Cal l'escola única, cap aplicació laica. La que jo he dibuixat sense cap classe de privilegis. Es necessita més intel·ligència en les reivindicacions socials. Hem de lluitar per un camí més planer pels nostres fills i per a què aquests puguin tenir preparat un camí més planer per a l'esdevenidor dels seus fills. (Ovació.)

S'aixeca després d'haver-se parat els aplaudiments que es feia ofrena als representants polítics, en Remigi Garcia, qui diu, contestant al senyor Cerezo, he de dir que la idea de fer una cantina i una graduació de nenes no ha fugit del seu pensament, que els documents que li foren denegats a Madrid temps enrera, es tornaran a enviar al Ministeri de Madrid per a què siguin recomanats degudament. "Volem anar endavant e nordre cultural". Contestant a la senyoreta Bargalló, diu: "Que la dona passarà a formar part al Casal, que el Casal s'aixampla demostrant-ho tàcitament i progressivament i que igual que tirant una pedra a un llac, aquesta amb la seva força fa ondes que es van aixamplant i ocupen tot, en aquella corrent àmplia hi tindran un lloc les dones i tot el poble. La dona no pot ésser la que fou abans, cal fer una dona nova, una dona del futur. I per últim, contestant al senyor Santaló, diu que es proposa fer una espècie de comarcal amb ajut dels Casals, que faci que cada dia es trobin més units i més forts, per poder anar decidits a la victòria. (Aplaudiments.)

Quan vingué Macià aquí a convèncer-nos en aquella sala que no hi cabíem, estreta i fosca, li prometérem alçar-li un monument. Prometérem un monument senzill i avui aixequem una placa amb el seu nom al principal carrer de la vila. Farem el que calgui per seguir els camins que ell ens va traçar en la seva vida exemplar. (Ovació.) Acabades aquestes paraules, dona l'acte per acabat.

Acabat l'acte, la cobla "La Arbúciencia" desgranà com a acabament de festa una bella audició de sardanes davant el Casal.

FITÓ

Caldes de Malavella

UNA MANIOBRA

En el periòdic quinzenal d'aquesta localitat titulat "El Crit de la Selva" hem llegit la ressenya de la sessió municipal del dia 13 del corrent i com que aquesta informació és tendenciosa i completament allunyada de la veritat hem de refutar els conceptes en ells emesos.

No amb ganes de polèmica, doncs nosaltres som contraris a tota discussió amb qui s'aparta totalment dels camins de la veritat, sortim al pas d'aquesta maniobra perquè quedi ben marcada les respectives posicions en el cas Barris.

Mantes vegades hem estat atacats per aquest periòdic, però mai ens hem pres la molèstia de rebatre les seves afirmacions per considerar-les desplaçades i mancades de sentit comú, però avui hem d'orientar a l'opinió pública respecte el conflicte Barris.

En aquest assumpte l'únic que es busca és que el poble pagui les conseqüències d'aquesta equivocació i els homes d'esquerra no permetran que en sigui responsable i s'oposaran en tot a què la vila pagui les despeses que ocasioni l'arranjament de les voravies d'en Barris. Aquesta és la posició de l'Esquerra. Després hem de dir a l'informador que a l'ensenyament és el director (?) de "El Crit de la Selva" que quan vagi a les sessions municipals pari una mica d'atenció i així podrà informar als seus lectors de la veritat, doncs el que ell fa és completament tergiversada i no s'adapta al que es va tractar.

Hem de dir, també, que l'amic Duaso no es va creure que l'alcalde li volia culpar, sinó que tots varen poguer sentir com aquest deia que l'únic responsable era el president de la Comissió Gestora i que no tenia més solució que confessar-ho així. Però com que l'única intervenció de la Comissió Gestora en aquest afer és el permís per a fer una paret de tanca, entenguí bé, una paret de tanca, no un permís d'edificació tal com en Barris ha fet sota el comandament de la majoria llegera-radical, el senyor Duaso va desfer completament la maniobra i va quedar palesat que els únics que no hi tenen cap intervenció eren els elements de la Comissió Gestora i la minoria d'Esquerra. Però com que en Barris és el sogre de l'alcalde segon, es buscava un cop d'efecte per veure si en Duaso s'espantava i no podia contestar, per així fer, sota la responsabilitat de tot l'Ajuntament, aquestes obres complementàries pagant el poble, però en Duaso va veure la jugada i els hi va desfer la seva combinació.

Les paraules del senyor Alcalde varen ésser dites de cara a la galeria, però els homes d'Esquerra sols busquen la justícia i fan surar sempre la veritat i així l'efecte que es buscava va donar un resultat imprevist, que el públic es donés compte que els únics que defensaven els seus interessos era l'Esquerra. Hem de recordar a En Tolosa, per si de cas ho té oblidat que quan l'amic Duaso va demanar que fos llegit el permís concedit per ell quan era president de la Comissió Gestora, el senyor Secretari no va pas dir que la Comissió Gestora hagués donat les mides de les voravies, sinó que va comunicar en ple Consistori que en l'al·ludit permís no constaven per res les dimensions de les mateixes. En què quedem, senyor Tolosa? Això no concorda pas al que vós heu publicat, veritat?

Els nostres homes no necessiten que els perdonin, perquè sempre fan el que és de raó i proves en tenen donades i no necessiten que ningú els hi amagui les faltes, tal com es ve a suposar i que ni l'alcalde ni ningú es faci càrrec de les seves faltes. El que voldrien precisament els nostres homes seria que es fes una fiscalització des de l'any 23 i així sortirien totes les coses, sortiria l'assumpte de l'Escorxadon i altres, i veuríem si estan fets tal com han d'ésser i en cas afirmatiu desapareixeria aquest pesombre de les coses mal fetes.

¿Què li sembla senyor Alcalde si féssiu una revisió? Una de les manies d'aquest periòdic, "El Crit de la Selva", és atacar la cultura dels esquerrens, i nosaltres de cultura en tenim tanta com en pugui tenir el que fa aquelles informacions i si no en tenim més és degut a què els homes i la ideologia que en Tolosa defensa ens han privat de tenir-ne, perquè ens han volgut esclavitzar de totes maneres.

Dintre les diferents ideologies hi ha d'haver sempre un mutu respecte i un fons de veritat en totes les coses, perquè és ridícul i lamentable el que es faci una campanya difamatòria i es dongui a la premsa unes versions totalment inexactes.

ROGELI D'AGRAMUNT
Caldes, maig de 1934.

BREVIARI

La Llei de contractes de conreus ha trostat tant a la Lliga, que fins i tot fa filosofar (!) als seus propagandistes.

Vegeu però, llur filosofia fins on arriba:

... "L'atacar i blasmar la llei de Contractes de conreus és un deure de tot bon catalanista, puix que és una llei que ve a portar l'anarquia al camp..."

... "Davant el perill monstre d'aquesta llei, hem de col·laborar tots per a destruir-la, perquè de realitzar-se esbandirà el caciquisme de soca a rel..."

I ací nosaltres hi afegim: Aquest segon argument és tan eloqüent que ens fem perfectament càrrec de que no els interessi de cap de les maneres que resti en vigor l'esmentada llei.

Cridem l'atenció del senyor Alcalde de la nostra ciutat respecte la poca seriositat que representen les imposicions de penyores per inspecció de circulació, fetes totes elles a criteri de la Guàrdia Municipal i sense que estiguin avalades per cap taló de l'Alcaldia ni per cap cosa que s'hi assembla.

Com que és un cas que causa pèssim efecte i no diu gaire amb la recta administració que prometé als seus electors, cas de sortir triomfants en les eleccions municipals, esperem que s'hi posarà ràpid remei.

Amb motiu de la Diada d'ahir, circularen uns pasquins en els quals es recomanava l'endomassar els balcons, els quals ens cridaren fortament l'atenció per les causes que esmentem a continuació:

Primera: Per a remarcar que malgrat la insistència de la recomanació, es ve-

geren — parlant sense apassionaments — en molt poc nombre els domassos pels balcons i finestral.

Segona: Per a protestar de que havent acordat l'actual Ajuntament prohibir fixar cartells per les parets i façanes on no hi hagin instal·lades cartelleres, s'hagi donat el cas de que els pasquins de referència omplenessim a tort i a dret la gairebé totalitat de les parets de la nostra ciutat.

I tercera: Per a protestar igualment de que en la façana de la caserna de la Guàrdia civil hi figurí també un dels pasquins de referència, tota vegada que està rigorosament prohibit en casernes i quaters la fixació de cartells de propaganda política o religiosa.

Elevem aquestes dues últimes protestes a l'autoritat competent, per a queobri en conseqüència.

En la sessió del Ple celebrada darrerament, pel regidor Pere Vila, fou denunciat el que al portar a guarir al pare dels nostres volguts amics Morillo, d'aquesta ciutat, al dispensari Municipal es trobaren en que el metge de torn havia abandonat el servei.

Després d'unes declaracions confirmatives del propi metge del declarat per l'esmentat regidor i havent seguit un expedient un poc complicat, segons referències, resulta que tot aquest treball depuratiu no ha servit per a res, doncs que se sàpiga, no hi ha hagut la valentia necessària per a imposar una sanció, merescuda en casos com el que hem transcrit.

Es que tenim d'esperar a que hagin succeït uns quants accidents greus com aquest, per a posar un correctiu als metges que abandonin el servei?

PRESA DE POSSESIÓ

El dia 25 del corrent a la casa Consistorial varen prendre possessió del càrrec de caporal i sots-caporal del Someten els nostres amics Francesc Duaso Clara i Joan Barnés Abras. Tots dos són homes de reconeguda solvència moral i fermes catalanistes i republicans i estem segurs que sota el seu comandament serà més fructífera la tasca del sametent. Els hi desitgem bon encert en la seva actuació.

Corresponsal

Caldes, maig de 1934.

PEL CENTRE ECONÒMIC

DIUEN.....

...Que quan l'alcalde era en Mas, es va fer un emprèstit.

...Que els interessos puguen més que el capital.

...Que l'actual alcalde es va esgarriar quan va veure això.

...Que va dir que no hi havia dret de la manera com administraven aquests homes.

...Que tingui present que ell és apoiat precisament per aquesta gent.

...Que en "Calça curta" diu que en les properes eleccions farà perdre almenys 200 vots a l'Esquerra.

...Que... Quina por!

...Que l'Agrupació Republicana no el farà pas agutzil.

...Que si li fa, pitjor per a ell i pels altres.

...Que faran un pont a Banaula.

...Que ja en parlarem quan esterà fet.

...Que serà una obra de tanta durada com les escoles de França.

...Que es planyen els llegidors de "El Crit de la Selva" per les seves informacions.

...Que en Tolosa, anomena a l'actual alcalde, l'alcalde popular.

...Que no serà pas tant.

...Que a veure si no seran res els 400 i escaig de vots de l'Esquerra.

...Que si anéssim a analitzar de quina manera varen triomfar...

...Que hi trobaríem coaccions, amenaces i acomiadaments.

...Que d'aquesta manera varen poguer pujar a tenir l'administració del poble.

...Que si els esquerrans no tenim cultura, és degut a que tots som treballadors i

...Que es pot donar gràcies als homes i idees que defensa en Tolosa el no tenir instrucció.

...Que després de negar-nos el pa necessari per a la vida, ens negaven l'aliment espiritual.

...Que ara governant l'Esquerra Republicana s'ha acabat aquest estat de misèria intel·lectual que ens tenien sotmesos els homes de dreta.

...Que a Caldes, però, encara no ha arribat l'hora de l'alliberament de la pensa.

...Que ja vindrà.

...Que al Casino el "Divino Impaciente".

...Que va ésser tan gran l'èxit d'aquesta obra, que es veia la sala plena... de cadires buides.

...Que com a nota culminant i exòtica hi havia el rector i el vicari.

...Que fins la setmana entrant.

TRAPACER

Caldes, maig de 1934.

Cassà de la Selva

Després del discurs vibrant de Manuel Azaña a Alacant el Partit local d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha cursat, darrerament, el següent telegrama:

"Manuel Azaña. -- Madrid. -- Fastiguejats tantes claudicacions i de la ruta que pren la República, Esquerra Republicana de Catalunya de Cassà de la Selva, us felicita discurs Alacant i ésser l'únic que, honradament, ha governat en república. -- Mestres, president; Roura, secretari."

El proppassat diumenge varen visitar la nostra vila el cap de la minoria d'Esquerra Catalana al Parlament espanyol. En Miquel Santaló, acompanyat del Comissari d'Ordre Públic En Lluís Prunés. Després de conversar alguna estona amb alguns correligionaris i de visitar el Centre Republicà, continuaren el seu viatge de retorn a Girona.

El dia 26 del corrent, primer dia de la Festa Major d'aquesta vila, a les quatre de la tarda, va ésser inaugurada, a l'estatge de l'Ateneu Cultural, una interessant exposició de pintures d'entre els següents artistes:

Josep Botet, Joan Gener Roca, Josep Las Garras, Josep Marles, Miquel Montagut i Francesc Regolta.

Fou molt visitada i els comentaris són molt afalagadors pels expositors. Els hi augurem un èxit artístic.

ORTOPEDIA DR. ROCA

La més antiga. La més ben assortida. La que ven els articles a preus més econòmics.

IRRIGADORS COMPLES DES DE 250 PESSETES.

BRÀGUERS - PERFUMERIA

PRIMER CENTRE D'ESPECÍFICS ES LA Farmàcia Doctor Roca i Fill

LA CREU ROJA - Teléf. 135 - Plaça de l'Oli. - Girona

Delegacions comarcals:
 Ripoll.—Trinitat, 6-2.on
 Palamós.—
 Figueres.—Cervantes, 3
 Puigcerdà.—Centre Republicà
 Santa Coloma.—Clavé, 25
 Caldes Malavella, C. Republicà

Contra els enemics interiors

El Corpus del 1640

Commemorà dijous Catalunya aquell Corpus tràgic que ha restat com una gran data de la nostra història. I a mesura que les investigacions documentals han anat netejant d'afegits novel·lescós els fets esdevinguts, la veritable significació d'aquests ha aparegut més clara. No fou allò una matança de castellans, sinó un esclat de l'ira del poble contra els catalans renegats que, de Catalunya estant cooperaven a les vexacions i als greuges del Govern de Madrid i dels soldats del rei.

La revolta catalana del 1640 no fou iniciada, com pretén el fantàstic Mel·lo i els qui l'han seguit a ulls clucs, el dia del Corpus a Barcelona. Començà a Santa Coloma de Farnés, el dia 1 de maig, amb el motí contra l'agutzil reial Mont-rodon i els seus fadrins, que moriren entre flames. Aquells catalans que servien els enemics de la pàtria, foren les primeres víctimes de l'alçament.

Durant el mes de maig, la pàgina de les comarques de l'Empordà, La Selva, el Maresme, i el Vallès, alçada en sometent, lluità contra els soldats dels "tercios" reials que contra llei havien estat allotjats ací i que eren culpables de greus crims. Hi havia molts castellans entre aquelles tropes; però la part més nombrosa eren els italians. Envestits pels pagesos, els soldats de peu i de cavall sofririen repetides derrotes, sobretot el dia 22 de maig, en què foren agafats entre els pagesos que els perseguïen i la platja i les muralles de Barcelona. En aquella jornada, molt més sagnant que la del Corpus, un gran nombre de soldats reials caigueren en el pla de Barcelona i s'ofegaren a la mar. En un moviment de la multitud en armes, es produí l'entrada tumultuosa a Barcelona dels pagesos, que exigiren la llibertat del diputat militar Francesc de Tamarit i d'uns prohoms del Consell de Cent empresonats pel virrei.

***

El motí del Corpus del 1640 — dia 7 de juny — fou ben bé casual en el seu començament i en el seu descabellament. No hi hagué complot ni preparació. Tampoc no hi hagué com hi havia hagut el dia 22 de maig, una entrada tumultuosa. Els segadors ja eren dins Barcelona, on havien vingut com cada any, per a llogar-se en la feina de segar els camps de blat del pla de Barcelona. Una baralla que prop del Portal de Mar es promogué entre un segador i un fadrí de l'agutzil Mont-rodon, encengué novament el foc dels disturbis.

¿I contra qui anaren els amotinats? Anaren contra el virrei Dalmau de Queralt, comte de Santa Coloma, i

contra els jutges de la Reial Audiència, que eren tots catalans. Els morts foren catalans quasi tots.

A mans de la gent del motí moriren el comte de Santa Coloma i el jutge reial Gabriel Berard, un advocat que, havent quedat vidu, s'havia fet capellà. Berard que en les seves funcions havia comès nombrosos excessos al Vallès, era fortament odiat pels pagesos d'aquesta comarca, que tingueren en el motí cèlebre una participació important. Dos o tres militars castellans que foren morts, formaven part del grup que, amb el virrei fugí cap a Montjuïc en produir-se a les tres de la tarda, l'assalt del poble a les Dressanes.

***

Més odiós encara que l'enemic exterior, és l'enemic interior, és el coterrani que, per egoisme o per vilessa, serveix els opressors i es gira contra el seu poble.

Aquest fou el cas del comte de Santa Coloma i el de Gabriel Berard. Són dos casos que ofereixen un especial interès, perquè tant l'un com l'altre, en anys anteriors, havien defensat la causa de Catalunya contra els plans imperialistes de Felip IV i el comte d'Olivares. Dalmau de Queralt es passà al partit realista per despit personal i per odi a Pau Claris, amb el qual estava enemicat temps ha. Berard, per un càrrec i un sou a l'Audiència posà la seva ciència jurídica al servei del rei i del virrei.

La lliçó del Corpus del 1640 és principalment aquesta: quan un poble vexat es revolta, els qui més han de témer l'ira popular són els enemics interiors, els qui fan traïció a la pròpia sang i a la pròpia pàtria.

A. ROVIRA I VIRGILI

(De "La Humanitat").

N. R. d'"Acció Ciutadana". — Els senyors de Lliga Catalana poden prendre nota i recollir l'al·lusió, encara que una miqueta tard, però per si de cas per una altra ocasió. Que el Poble no perdona als traïdors i molt menys als qui fan traïció a la pròpia sang i a la pròpia Pàtria.

Música

Dimarts vinent, dia 5, donarà un concert al Teatre Municipal el "Quartet Lleidatà".

A mitjans de mes tornarà a actuar a la nostra ciutat l'Orquestra Simfònica de Madrid.

Esports Els que deserten

Ahir, dijous, jugaren al camp de Vista Alegre un partit amistós, el primer (?) equip del "Girona" contra un equip de veterans de la U. D. G.

El partit tenia un caire benèfic i d'homenatge al que en vida fou un entusiasta del futbol i particularment del Gironí En J. Gibert. La recaptació anà destinada a la seva vídua.

L'encontre acabà com acaben quasi tots els partits entre gent jove i els veterans; amb un score elevat contrari als vells. El partit fou un bon entrenament pel "Girona", ja que en cap moment tingué d'emprar-se a fons.

L'equip de veterans, fora d'un tret impressionant de Vinyes al començar el partit i d'unes ganes boges de l'Escuder de demostrar la seva classe, cosa que no aconseguí, tots els altres feren el paper d'uns bons sparrings dels 8 jugadors del primer equip i dels 3 suplents dels suplents.

*

Abans d'aquest encontre en jugaren un altre de campionat, els infantils "Esportiva Independència" i "Estrella F. C.", empatant a dos gols. El partit fou interessant i portat sempre a gran tren.

Cal dir, però, que la iniciativa la portà sempre l'equip de l'"Esportiva Independència", als que fugí la victòria degut a la major corpulència dels seus contraris.

*

Ahir, a Florència, jugaren un partit corresponent als quarts de final de la Copa del Món, els equips d'Itàlia i Espanya. Acabà amb un empat a un gol, després d'una pròrroga de mitja hora.

Aquest partit, que fou seguit amb gran interès pels aficionats i que tingueren ocasió d'emocionar-se escoltant el locutor de la ràdio saben prou bé que l'àrbitre fou parcialíssim a favor de l'equip d'Itàlia i que el públic fou excessivament apassionat a favor del seu equip.

L'encontre es repeteix avui. Siguem optimistes i confiem en l'equip d'Espanya.

*

El proper diumenge, el "Girona" visitarà Les Corts per a jugar contra el "Barcelona" un partit del torneig "La Balanguera". En la mateixa tarda i al mateix camp jugaran, també disputant-se aquest torneig, els equips del "Júpiter" i "Sabadell".

D'aquesta ciutat seran molts els aficionats que es traslladaran a Barcelona.

Estem segurs que el nostre equip farà honor a la seva vàlua davant el "Barcelona", i més després de la seva brillant victòria aconseguida diumenge passat al camp del campió de Catalunya, al que vencé per 4 a 1.

CÒRNER

El Parlament de Catalunya autònoma ha renovat les seves tasques. La Lliga amb la seva abstenció ha prosseguit en la seva obra de sabotejament a la representació més genuïna del poble català. La seva adversió al nostre Parlament és tan gran, que fins per a posar-lo en interdicció, no han dubtat a recórrer a fora de Catalunya contra la Llei més humana que aquell ha elaborat, donant una vegada més proves del seu catalanisme dels trenta anys. Ens sabrien dir, doncs, aquesta gent, a què ve aquesta "reconciliació", que entre el Partit d'Esquerra i el seu, demanen prop del President de la Generalitat? No és això una jugada més, o una part d'una jugada que es proposen portar a terme contra el Parlament català i d'una manera particular contra el nostre President? Volen la pau i ells s'apressen a declarar la guerra. Perquè les raons que ells al·leguen per no re-

tornar als seus escons, no són tals raons, ja que tothom sap pla bé que gaudeixen d'unes garanties que és difícil se'ls hi puguin oferir millors a la resta d'Espanya. Què entenen, doncs, ells per pau? Es creuen potser que bada el nostre President? El senyor Cambó voldria senzillament que el President de la Generalitat, directe o indirectament els hi donés la raó per la "calaverada" comesa contra la Llei de Conreus. Que us en sembla, i tot això ha sortit del cap d'aquell home sols amic de la baixa política, i que ja en les eleccions del 19 de novembre, mitjançant aquella altra "jugada" obligar al senyor Companys a dimitir per dignitat el seu càrrec de diputat a les Corts de la República. No, senyors, no hi ha res a fer per ara, si ens volen atrapar s'han d'aixecar una mica més matí.

FERM.

Teatre

CRITERIS

"Incrementar les traduccions, seria la solució de l'evolució del teatre català". Aquest és el remei que posa i dona qui diu ésser catalanista.

Si els milionaris que existeixen possessin llurs milions a la meua disposició, no es necessita rumiar gaire per a deduir que seria l'home més ric del món.

Es evident, doncs, que si l'evolució del teatre pairal depengués de la intensificació de les traduccions, seria Catalunya, a hores d'ara, en matèria de literatura escènica, el primer poble d'Europa.

Ço, solament poden trobar-ho bé els que aspiren a la categoria d'autors, sense mèrits per a guanyar noblement el títol.

Aquesta manera d'opinar sobre el nostre teatre, demostra una indocumentació que fa completament impossible cap discussió, i ni molt menys tenir en compte més opinions de les persones que hagin exposat aquest criteri.

El teatre d'antany que compta amb excel·lents obres —malgrat de llur vàlua i excel·lència— no podran ésser el

revifament teatral que molts creuen i esperen.

La vida és caminar endavant, en ininterromput dinamisme. El que ahir ens sorprenia per la seva actualitat cridadora, avui ens fa riure. Ara, el maquinisme ha simplificat les coses; l'art d'avui ha de complir la seva funció harmònica amb les necessitats, el pensar i el sentir d'avui. Ahir, tinguérem uns homes que enlairaren el teatre català a les més altes esferes. Avui, fent-se ressò d'aquells mestres, nous autors han de fer unes composicions on es reflexi l'evolució de les nostres coses catalanes, sense necessitat de cap traducció que tingui per finalitat la de salvar l'evolució del teatre nostre amb obres estrangeres.

Els autors d'avui, de palesar com abans, que no són necessàries les traduccions amb aquest fi, han de demostrar-ho amb unes composicions que siguin el mirall del poble on hi senti la seva pròpia veu, la que actualment té, la d'ara. Aquesta és la solució.

J. REXACH I NEGRE

Gràfiques Darius Rahola. — Girona

CENTRE D'ESPECIFICS UNIC A LA COMARCA

Els millors productes medicinals. — TOTS ELLS D'ORIGEN. Unics de propietats terapèutiques garantides.

FARMACIA RIBAS

Plaça de les Castanyes :: GIRONA :: Telèfon, 144

QUE VIURE
 PESCA SALADA
 B. OLIVERES
 Conserves de tota mena
 ABEURADORS. Z. GIRONA

Exprès - Bar

Situat a la Rambla - GIRONA - Tel. 109

Begudes de les millors marques Resopons econòmics

OBERT NIT I DIA

Del primer d'Octubre al 30 d'Abril, temporada de marisc

Ostres-Percebes-Almejes-Gambes rebudes diàriament a les 5 de la tarda

Pianos Manubri de lloguer

Antoni Mas

Caldes de Malavella

Caldereria i Calefacció Central

Valentí Furtet

FUMISTERIA

Soldadura autògena

C. Calderers, 13

GIRONA